

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

5. Vxor diues eleemosynis acquisita.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

us pecuniarum, quantum non viderat aliquando iuuenis ille, & ait ad eum: Fili hac omnia tibi dabo, eò quòd elegisti me fieri haeres sedentia. Quam tenens hereditatem illo omnes supergressus est gloriosos terra & diuites, Hæc S. Damascenus, loquens in parabolis.

IV.

Rectè homines sapientes, in coniugialia fœdera conditionibus veniunt antè quæsitis, sed conditionibus bonis, & bona norma. Optima hîc norma est coniugum eligendarū, quos non debent diuitiæ, sed virtutes conciliare; non dissociare paupertas, non excludere generis obscuritas; satis locuples est, quæ Deum habet. Nihil ditius est pietate: nihil vero amore constantius. Itaque *simus astuti*, ait S. Ambrosius, *circa querenda & seruanda coniugia, diligamus tributa nobis consortia. Esi ijs, qui longinquis fuerant ortus sui tempore regionibus separati, inter se conuenerint: etsi vir ad peregrina contenderit, nulla longinquitas, nulla absentia complacitam minuat charitatem. Eadem lex presentibus absentibusq; connectit. Idem natura vinculum inter distantes & consistentes coniugalis charitatis iura constringit. Eodem iugo benedictionis utriusque colla sociantur, etiamsi alter obeat separatarum regionum longa diuortia: quia non corporis cervice, sed mentis iugum gratia acceperunt.* Itaque neque pecunia debet esse vinculum coniunctionis; quod apud illos esse solet, qui idcirco uxorem ducunt, quia *rufis*, & licet vetula sit, rugas tamen maritimo compensat, luridoque pallore promittit, se breui mortuam. Quàm longè feliciter matrimonij ditescunt, qui non nummos, sed honestatem vitæ in sponsa intuentur? & Deo fiunt, atque in primis regnum calorū querunt: cetera enim illis insuper adijciuntur. Quod Dominus in alio quoque sponso demonstrauit. Nam de viro Constantinopolitano nobilissimo hæc legimus, in probato authore, docente uxoris vsucapionem.

S. Ambros.
l. 5. Hexam.
c. 7.

Luc. 12. 31.

V.
Io. Moscus
Enirar. in
Prat. Spir.
cap. 201.

Narravit quidam Patrum dicens: Ascendi aliquando Constantinopolim, cuiusdam necessitatis gratia; cumq; in Ecclesia sederem, ingressus est quidam secularis maximè illustris, atque fidelissimus; is cum aspexisset me accedens salutauit cum omni charitatis officio. Et, post salutationem, sedit iuxta me, & cepit interrogare de his, quæ pertinent ad animæ salutem. Cumq; ego illi dicerem, quid

his, qui ritè terrena disponunt, caelestia quoque donantur: bene, inquit, pater dixisti, nam vere beatus est, qui spem suam in DEVM ponit, & se ipsum totum committit DEO. Et dicebat: Ego filius fui cuiusdam secularis gloria clarissimi, erat autem ipse pater meus elemosynis maxime deditus, & plurima pauperibus distribuebat, die ergo quodam, vocauit me, & ostendit mihi omnes pecunias dicens: Fili quid tibi gratius est, ut dimittam tibi pecunias istas, an Christum curatorem tuum? Ego, cum placeret mihi, qua faciebat, respondi, me Christum malle, ista enim omnia pratererat, & hodie sunt, & cras non erunt, Christus autem manet in aeternum. Quod ille cum audisset, omnia jam liberè & larga manu pauperibus erogabat, ita ut moriens pauca admodum mihi relinqueret, ego autem iam pauper effectus humilis procedebam, spem meam habens in Christum, cui me ille reliquerat. Erat autem alius quidam diues valde & primarius habens uxorem fidelem Christo, & timentem Dominum, habebat autem & filiam unicam; dixit ergo illa viro suo, hanc solam habemus filiam, tantaq; bona nobis largitus est DEVS, cuius ergo rei indiget? si quaesierimus dare illam alicui primario, & diuiti, qui non sit bonis moribus, affliget eam semper; queramus illi virum humilem & timentem Dominum, qui secundum Deum eam diligit, & foueat. Qui dicit illi: rectè dixisti, perge ergo in Ecclesiam, & ora intentissime, atq; illic reside, & qui primus ingressus fuerit, hic illi à Domino missus est sponsus. Fecit igitur, ut iusserat vir eius. Cumq; orasset, & sederet, ingressus sum ego primus. Mittens ergo illa seruum suum, continuo accersuit me, caputq; interrogare dicens: Vnde es? Ego autem dixi illi, ex hac ciuitate sum talis filius. Dixit autem mihi: illius elemosynarij? & dixi: Ita, illius sum filius. Tunc ait mihi: habes uxorem? & dixi: Non. Narrauitq; illi, qua mihi dixerat pater meus, & qua ego responderam ipsi. Illa verò glorificans Deum ait. Ecce bonus curator tuus misit tibi uxorem, & pecunias, ut utaris vtriusq; cum timore Dei, deditq; mihi filiam suam, & pecunias. Ego autem oro, ut patris mei viam vsq; in finem teneam.

Hac via itur ad opes, si possint contemni opes. Sic felicia contrahuntur coniugia, si in vxore aut sponso, non crumena, sed virtus veniat in censum. Per deuia erga fortunam quaerunt, qui, dummodo nummos odorentur, nihil pensi habent, si né

Le. vii. 2
lib. XI. 2
Koch.
S. A. 2
lib. 2. 2
22. 2

VII
VI
VI
VI

VI.

CHIT. 1116 T t vxor